

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 920/2563

นาง ว.ผู้ร้อง บริษัท ม.ผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 882, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 40, ป.อ. มาตรา 343

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่ออนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดว่า การกระทำความผิดของ บ. เป็นความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้กลอุบาย ดังนั้น ในวันที่ 8 พฤศจิกายน 2557 ที่ผู้ร้องส่งมอบรถยนต์ให้แก่ บ. กับพวก ในนามห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. แม้จะเป็นส่วนหนึ่งของอุบายที่ บ. กับพวก วางแผนไว้เพื่อประสงค์จะลักทรัพย์ตามที่อนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาด แต่ในการนี้ บ. กับพวก ยังมิได้ลงมือแย่งการครอบครองหรือเอารถยนต์ไปจากผู้ร้อง ไม่อาจถือได้ว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ลักทรัพย์สำเร็จ แต่ถือได้ว่าวันที่ร้องทุกข์เป็นวันที่ผู้ร้องถูก บ. กับพวกลักรถยนต์ไปอันเป็นวันวินาศภัยตาม ป.พ.พ. มาตรา 882 วรรคหนึ่ง เมื่อผู้ร้องยื่นคำเสนอข้อพิพาทในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2560 จึงไม่เป็นการยื่นคำเสนอข้อพิพาทเมื่อพ้นกำหนด 2 ปี นับแต่วันวินาศภัย คดีของผู้ร้องจึงไม่ขาดอายุความ คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการดังกล่าวเป็นการวินิจฉัยโดยปรับบทกฎหมายไม่ถูกต้องและปรากฏต่อศาลว่าการยอมรับหรือการบังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน กรณีจึงมีเหตุเพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 40 วรรคสาม (2) (ข)

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 68/2560 หมายเลขแดงที่ 666/2560 ของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 68/2560 หมายเลขแดงที่ 666/2560 ของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้คัดค้านอุทธรณ์ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในเบื้องต้นว่า ผู้ร้องเป็นผู้ครอบครองรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า หมายเลขทะเบียน ขต 9708 นครราชสีมา โดยเช่าซื้อมาจากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) และเอาประกันภัยไว้กับผู้คัดค้าน เมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2557 ผู้ร้องนำรถยนต์ดังกล่าวไปมอบให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามสหยาทรานสปอร์ต โดยได้รับค่าเช่าเดือนละ 27,000 บาท ต่อมาเดือนเมษายน 2558 ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามสหยาทรานสปอร์ต ไม่ชำระค่าเช่ารถ และผู้ร้องรวมทั้งผู้ให้เช่ารถหลายรายไม่สามารถติดตามรถคืนได้ ผู้ร้องไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ต่อมาพนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา เป็นโจทก์ฟ้องนายบัญชา เป็นจำเลยที่ 1 นายเฉลิมเกียรติ เป็นจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาข้อหาฉ้อโกง คดีดังกล่าวนี้มีผู้เสียหายรวม 14 คน ระหว่างพิจารณานายบัญชาหลบหนี ศาลจังหวัดนครราชสีมาพิพากษาว่านายเฉลิมเกียรติซึ่งเป็นจำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 จำคุก 4 ปี รับสารภาพลดโทษกึ่งหนึ่งคงจำคุก 2 ปี และให้คืนรถยนต์หรือใช้ราคาแทนให้แก่ผู้เสียหายแต่ละราย คดีถึงที่สุดแล้ว ผู้ร้องไม่สามารถติดตามรถยนต์คันของผู้ร้องที่เช่าซื้อคืนได้ ผู้ร้องจึงเรียกให้ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันภัยชดเชยค่าสินไหมทดแทน แต่ผู้คัดค้าน

ยกเหตุว่ากรณีไม่อยู่ในความคุ้มครอง ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิดชอบตามกรรมธรรม์ประกันภัย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้คัดค้านว่า กรณีมีเหตุเพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการหรือไม่ เห็นว่า นายบัญชา กับนายเฉลิมเกียรติ มีพฤติการณ์เผยแพร่ ประกาศ ชักชวนว่าบุคคลทั้งสองดำเนินธุรกิจของห้างหุ้นส่วนจำกัด สามสหายนทรานสปอร์ต ให้ผู้มีนำรถยนต์ไปให้เช่าเพื่อใช้ในโครงการวางท่อก๊าซในเขตพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา และอีกหลายจังหวัดโดยให้ค่าตอบแทนเป็นค่าเช่ารถยนต์ ผู้ร้องหลงเชื่อ เมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2557 ผู้ร้องจึงนำรถยนต์ไปมอบให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามสหายนทรานสปอร์ตเช่า ในตอนแรกห้างดังกล่าวชำระค่าเช่าให้ผู้ร้องในอัตราเดือนละ 27,000 บาท ขณะนั้นยังไม่ปรากฏว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด สามสหายนทรานสปอร์ต มีพฤติการณ์ส่อไปในทางทุจริตแต่อย่างใด จนกระทั่งเดือนเมษายน 2557 ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามสหายนทรานสปอร์ต หยุดชำระค่าเช่าและเมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2558 ผู้ร้องทราบว่า รถยนต์ของตนที่มอบให้ห้างดังกล่าวเช่าสูญหายไป ผู้ร้องและผู้เสียหายอีกหลายรายพากันไปแจ้งความร้องทุกข์ที่กองปราบปราม จากนั้นได้ส่งเรื่องราวร้องทุกข์ของผู้ร้องและผู้เสียหายอื่นไปให้สถานีตำรวจภูธรเมืองนครราชสีมา พื้นที่รับผิดชอบสอบสวนต่อ เมื่ออนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดว่า การกระทำความผิดของนายบัญชาเป็นความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้กลอุบาย ดังนั้น ในวันที่ 8 พฤศจิกายน 2557 ที่ผู้ร้องส่งมอบรถยนต์ให้แก่ นายบัญชา กับพวกในนามห้างหุ้นส่วนจำกัด สามสหายนทรานสปอร์ต แม้จะเป็นส่วนหนึ่งของอุบายที่นายบัญชา กับพวกวางแผนไว้ เพื่อประสงค์จะลักทรัพย์ตามที่อนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาด แต่ในการนี้นายบัญชา กับพวกยังมิได้ลงมือแย่งการครอบครองหรือเอารถยนต์ไปจากผู้ร้อง ไม่อาจถือได้ว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ลักทรัพย์สำเร็จ แต่ถือได้ว่าวันที่ร้องทุกข์เป็นวันที่ผู้ร้องถูกนายบัญชา กับพวกลักรถยนต์ไปอันเป็นวันวินาศภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 882 วรรคหนึ่ง เมื่อผู้ร้องยื่นคำเสนอข้อพิพาทในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2560 จึงไม่เป็นการยื่นคำเสนอข้อพิพาทเมื่อพ้นกำหนด 2 ปีนับแต่วันวินาศภัย คดีของผู้ร้องจึงไม่ขาดอายุความ คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการดังกล่าวเป็นการวินิจฉัยโดยปรับบทกฎหมายไม่ถูกต้องและปรากฏต่อศาลว่าการยอมรับหรือการบังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน กรณีจึงมีเหตุเพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 40 วรรคสาม (2) (ข) ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 68/2560 หมายเลขแดงที่ 666/2560 ของคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของผู้คัดค้านฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ปวีณา ศรีวังษ์ · สมพงษ์ เหมวิมล · สุนทร เพื่องวิวัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/920/2563>